

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaného nelze upříti oprávnění. Odsuzující výrok ohledně přechovávání anteny a indukční cívky opírá se o úvahu, že tyto předměty jsou podle posudku znalce O-a radiotelefonním zařízením. Leč znalec udal, že »věci mu předložené, vyjma indukční vostinovou cívku, nejsou radiotelegrafním zařízením, že i tato cívka není radiotelegrafním zařízením, poněvadž není dohotovena, a že ostatní předměty nelze pokládati vůbec za součástky radiotelefonní«; jest tu tedy podstatný rozpor mezi rozsudkem a obsahem znaleckého posudku. Ostatně spadá pod ustanovení § 24 zák. čís. 9/24 jen antena úplně sestavená (viz věstník ministerstva spravedlnosti strana 144 z roku 1927); že o takovou antenu šlo, rozsudek nezjišťuje a spočívá tedy na zřejmě mylném výkladu zákona, pokud »antenu« vůbec — nikoli jen úplně sestavenou — prohlašuje za radiotelefonní zařízení ve smyslu zákona. Co se pak týče indukční vostinové cívky, poukazuje právem stížnost k neúplnosti, pozůstávající v tom, že soud nepřihlíží k výpovědi svědka Františka S-y, který seznal, že zapůjčil obžalovanému samoindukční cívku asi v únoru 1928. Je-li tento údaj správný, bylo by uvažovati, zda neměl obžalovaný tehda již povolení k přechovávání radiotelefonního zařízení, nehledíc k tomu, že se obžaloba vztahuje jen na předměty radiotelefonní, které obžalovaný od 12. do 17. ledna 1927 přechovával, a nikoli na předměty, které snad dostal později. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a za předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu uznati již v zasedání neveřejném, jak se stalo.

Čís. 3540.

Byla-li na osobu podléhající vojenské pravomoci podána obžaloba pro urážku na cti u soudu civilního, má tento soud podle § 60 tr. ř. spisy odstoupiti příslušnému vojenskému soudu.

(Rozh. ze dne 24. června 1929, Zm I 401/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Postupem okresního soudu v Přelouči v trestní věci T 8/29, počínajíc zavedením trestního řízení proti Rudolfu B-ovi pro přestupek podle §§ 487, 488, 491 tr. zák., dále nařízením hlavního přelíčení, zejména pak vynešením odsuzujícího rozsudku ze dne 16. února 1929 a dalšími úředními úkony s rozsudkem souvisejícími byl porušen zákon v ustanoveních §§ 1 a 60 tr. ř. a § 11 čís. 1 voj. tr. ř. Postup ten se zrušuje jako zmatečný.

D ů v o d y:

U okresního soudu v Přelouči byla podána dne 3. ledna 1929 soukromá obžaloba Josefa P-a proti Rudolfu B-ovi pro přestupek proti bez-

pečnosti cti, k níž po provedeném řízení byl obžalovaný rozsudkem ze dne 16. února 1929 uznán vinným přestupkem §§ 487, 488 a 491 tr. zák. a odsouzen s použitím §§ 260 b), 261, 266 a 267 tr. zák. k peněžitě pokutě 150 Kč, po případě do vězení na tři dny podmíněně se zkušební dobou jednoho roku. Rozsudek je právoplatný. Poněvadž však obžalovaný je rotmistrem zdravotního oddělení vojenského v J. a spáchal čin v době vojenské služby, — podle potvrzení divisní nemocnice v J. ze dne 20. dubna 1929 koná činnou službu jako rotmistr z povolení nepřetržitě od 1. března 1919 až do nynější doby, — podléhal v době spáchání činu i v době, kdy se proti němu řízení vedlo, pravomoci vojenské. Ježto pak již z obsahu obžaloby, — v níž je obviněný označen jako rotmistr zdravotního oddělení vojenského v J. a uvedeno, že se urážlivého činu dopustil v »těchto dnech«, jest zřejmo, že jde o obviněného, podléhajícího pravomoci vojenského soudu, — neměl okresní soud v Přelouči zahajovati trestní řízení, ani vynášeti rozsudek, nýbrž měl podle § 60 tr. ř. odstoupiti spis příslušnému vojenskému soudu. Poněvadž se tak nestalo, byl porušen zákon v ustanoveních §§ 1 a 60 tr. ř. a § 11 čis. 1 voj. tr. ř. Bylo proto podle §§ 33 a 292 tr. ř. uznati o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem, jak se stalo.

Čís. 3541.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čis. 124 sb. z. a n.).

Ustanovení § 12 (1) tisk. nov. o stavení promlčecí lhůty jest ustanovením práva velícího; tímto ustanovením byl změněn § 530 tr. zák. pro obor tiskových deliktů.

Ono ustanovení platí nejen, když původce nemohl býti ihned stíhán, nýbrž i tehdy, když se tak mohlo státi, poněvadž jeho osoba byla obžalobci známa již před podáním stíhacího návrhu proti zodpovědnému redaktoru.

Ustanovením § 1 (2) tisk. nov. byl početně omezen okruh osob pro tiskové delikty stíhatelných (§ 7 tr. zák.) v tom směru, aby osoby, které jsou jen nepřímou účastny na obsahu tisku, a kterým zpravidla nelze vinu dokázati, nebyly vydávány trestnímu stíhání; časově v příčině stíhatelnosti některé na obsahu tisku účastněné osoby neobsahuje tento předpis žádného ustanovení a nemá s ustanovením odst. (1) § 12 tisk. nov. nic společného.

Ani soukromý obžalobce nemůže uplatňovati zmatek čis. 4 § 281 tr. ř., nevyhradil-li si po zamítnutí průvodních návrhů zmateční stížnost.

(Rozh. ze dne 24. června 1929, Zm II 370/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromých obžalobců do rozsudku krajského soudu jako kmetského soudu v Novém Jičíně ze dne 16. července 1928, jímž